UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 769. Stephani Pap. IV. Annus 2. Const. Copro. Imp. Annus 29.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

Visual Library

ſaui erant iſta miſsilia more maiorum diebus lętitiæ ſpargi ſolita in populum.

XV. Quis iſta conſiderans de felicitate ſceleſtiſsimi Principis, pariterque mente recolens tot tantaque ab eo ſcelera perpetrata, quibus planè à Deo alienus pluribus modis eſt demonſtratus, non ſubitò prudens ad illud recurrat, quod de eiuſmodi à Propheta Dauid eſt dictum: [a] *Erue me de manu filiorum alienorum, quorum os locutum eſt vanitatem, & dextera eorum dextera iniquitatis: quorum filij ſicut nouellæ plantationes in iuuentute ſua, filiæ eorum circumornatæ vt ſimilitudo templi, promptuaria eorum plena eructantia ex hoc in illud, oues eorum fœtoſæ abundantes in egreſsibus ſuis, boues eorum craſſæ: non eſt ruina maceriæ, neque clamor in plateis eorum. Beatum dixerunt populum, cuius hæc ſunt.* ita vulgus, ex humana felicitate beatitudinem ponderans. Sed quid Videns, quid Dei Conſiliarius, & cernens vera Propheta? id quod ſubijcit: *Beatus populus cuius Dominus Deus eius.* procul abhorrens vt beatos felicesque exiſtimet filios alienorum, de quibus idem aliàs: [b] *Filij alieni mentiti ſunt mihi, filij alieni inueterati ſunt, & claudicauerunt à ſemitis ſuis.* Sed qui magis alieni dicendi, quàm qui per hæreſim à Catholica fide diſcedunt? de quibus myſticè ab eodem Propheta dictum: [c] *Errauerunt ab vtero, locuti ſunt falſa.* & quæ ſequuntur ab eo ibidem expreſſa certa ſtigmata hæreticorum.

a Pſal. 143.
b Pſal. 17.
c Pſal. 57.

IESV CHRISTI
Annus 769.

STEPHANI PAP. IV. Annus 2. CONST. COPRO. IMP. Annus 29.

I. SEQVITVR annus Redemptoris ſeptingēteſimus vndeſeptuageſimus Indictione ſeptima, quo celebratum eſt Romæ Concilium à Stephano Papa, cui inter alios interfuerunt duodecim Epiſcopi ſelectiſsimi è Gallijs accerſiti (vt vidimus) anno ſuperiori, & alij plures Tuſciæ Campaniæque & aliarum Italiæ regionum Epiſcopi. Porrò tanti celebrandi Concilij ea cauſa magni momenti præceſsit, nimirum vt corrigeretur impudens factum à Conſtantino Pſeudopontifice perpetratum, cùm ille inuaſor Apoſtolicæ Sedis ex laico vno fermè momento tamquàm in ſcena prodijt factus Pontifex. Damnauit itaque ſancta Synodus vnà cum auctore eundem Sedis Apoſtolicæ inuaſorem; & ne in poſterum talia quis præſumeret, canone ſancito prohibuit.

CONCILIVM ROMANVM.

De his etiam qui ab eodem Conſtantino fuerant ordinati, in eadem Synodo actum atque definitum eſt, ne vllatenus in eo ordine miniſtrarent. Ad poſtremum verò quæcumque aduerſus ſacras imagines Conſtātinopoli decreta fuiſſent, ſtatuit ſancta Synodus eſſe penitùs irrita. Porrò Synodi huius licèt Acta non extent, tamen loco ipſorum ſuppetunt quæ apud Anaſtaſium Bibliothecariū ſunt ſcripta, & quæ in epiſtolis Hadriani Papæ leguntur.

II. *Peruenientibus* (inquit Anaſtaſius) *in hanc Romanam Vrbē menſe Aprilis, Indictione ſeptima, duodecim Gallicanis Epiſcopis omnium doctiſsimis à Carolo Rege electis: protinùs antedictus Stephanus ſanctiſsimus Papa aggregās diuerſos Epiſcopos Tuſciæ atq; Campaniæ, & aliquos alios iſtius Italiæ prouinciæ. Quibus omnibus congregatis, Concilium peractum eſt in baſilica Saluatoris Domini noſtri Ieſu Chriſti, iuxta Lateranenſe palatium. Et præſidente eodem beatiſsimo Stephano Papa, conſidētibus etiam pariter cum eo iſdem omnibus Epiſcopis: deductus eſt Conſtantinus Apoſtolicæ Sedis inuaſor, iam excæcatus oculis. Et ſubtiliter exquiſitum eſt, cur præſumpſiſſet Apoſtolicam Sedem laicus exiſtens inuadere, & talem impiæ nouitatis errorem perpetraret? Ita coram omnibus profeſſus eſt, vim ſe in populo pertuliſſe, atq; per brachium populi fuiſſe electum, atq; coactum in Lateranenſe Patriarchium deductum propter grauamina & præiudicia illa, quæ Romano populo impoſuiſſet domnus Paulus Papa. Et corruens in terram manibus extenſis in pauimento, ſe reum, ac ſuper numerum arenæ maris peccaſſe dicebat, petens miſericordiæ veniam ab eodem ſacerdotali*

CONST. PSEVDOPAPA IN CONCILIO DAMNATVR. [partly illegible]

conſeſsus Concilio. Quem è terra eleuare facientes, ipſa die nullam de eo protulêre ſententiam.

III. *Alia verò die denuò aſſerentes eum, atq; interrogantes de eadem impia nouitate, reſpondit, nihil noui ſe feciſſe dicens: quia & Sergius Archiepiſcopus Rauennatium laicus exiſtens effectus eſt. Et Stephanus Neapolitanæ ciuitatis & ipſe laicus repentè Epiſcopus conſecratus eſt. Dum verò talia ipſe Conſtantinus proſequeretur: illicò irati zelo Eccleſiaſticæ traditionis vniuerſi ſacerdotes alapis eum ceruicem cadere facientes, eum extra eamdem Eccleſiam eiecerunt.* ita planè tanta inſolens fuit adhibenda ſeueritas, ne ad tantum parricidum ſcelus quis audax rurſus auderet irrumpere, ſicq; nullus penitus pateret aditus audaciſsimæ temeritati. Sed quæ præter hæc in ſancta Synodo in eadē geſta ſint cauſa, ab eodem auctore ſic accipe: *Tunc combuſtis omnibus eius actionum geſtis, ſimul & Concilium illud quod in ſcriptis de eius quaſi confirmatione editum fuerat, combuſſere in medio presbyterij ipſius Eccleſiæ.* hic monendus Lector, apud Marianum Scotum perperàm ex vitioſo textu legi, ipſos ſacerdotes, ac etiam Conſtantinū tunc fuiſſe combuſtos: quod falſiſsimum eſt, vt ex eodem Anaſtaſij textu error ipſe conuincitur. ſed quæ hæc ſecuta ſunt audi.

CRVDELITAS IN CONST. ITA SEVERA CENSVRA ACTVM. [partly illegible]

IV. *Hoc facto proijciens ſe in terram ſanctiſsimus Stephanus Papa cum vniuerſis ſacerdotibus & populo Romano, clamanteſq; Kyrie eleiſon, cum ingenti fletu peccaſſe ſe omnes confeſsi ſunt, pro eo quòd de manibus ipſius Conſtantini communionem ſuſcepiſſent. ſicq; ex hoc omnibus indicta eſt pœnitentia. Tunc allatis ſacratiſsimis canonibus, eiſq; liquidò perſcrutatis, prolata eſt ſententia ab eodem ſacerdotali Concilio ſub anathematis interdicto, ne vllus vmquàm præſumat laicorum, neq; ex alio ordine niſi per diſtinctos gradus aſcendens, diaconus vel presbyter Cardinalis factus fuerit, ad ſacri Pontificatûs honorem poſſit promoueri.* ſic igitur eo ſtatuto canone, omnibus inuaſoribus ſanctæ Apoſtolicæ Sedis occluſus eſt aditus, veluti alto interiecto pariete, quo profanum eſſet à ſacro diuiſum. Quæ verò his addiderunt Patres de rebus ab eodem Conſtantino Pſeudopontifice geſtis, ſic accipe ex eodem Anaſtaſio auctore.

PVBLICA OMNIVM CONFESSIO ET POENITENTIA.

V. *Sed & alia plura* (inquit) *quæ de eo canonicā indigebant correctione, in eodem Concilio ſtatuerunt emendanda. De Epiſcopis verò atq; presbyteris & diaconibus, quos ipſe Conſtantinus conſecrauerat, ita in eodem Concilio promulgatum eſt: Vt qui Epiſcopi ex presbyteris ſiue diaconibus ab eo ordinati fuerant, in priſtinum honoris ſui gradum reuerterentur. & ſi placibile fuiſſet omni populo ciuitatis ſuæ, denuò facto decreto electionis more ſolito, cum clero & plebe ad Apoſtolicam veniſſent Sedem: ab eodem ſanctiſsimo Stephano Papa benedictionis ſuſciperent conſecrationem. Presbyteri verò illi & diacones ab eodem Conſtantino conſecrati ſimili modo, in illum in quo exiſtebant, habitum reuerterentur. Et poſtmodum ſi qui eorum placibiles extitiſſent, antefatus beatiſsimus Pontifex presbyteros eos aut diacones * conſecraret. Statuentes vt hi qui ex eis * conſecrandi eſſent, nequaquàm ad potiorem honorem aſcenderent, nec ad Pontificatus promouerentur culmen, ne talis impiæ nouitatis error in Eccleſia pullularet.*

DE ORDINATIS A SCHISMATICO PP. QVID STATVTVM IN SYNODO.

* conciliaret
* conciliandi

VI. *Ipſe verò antefatus beatiſsimus Stephanus Papa coram omni ſacerdotali collegio clarâ voce clamauit, dicēs, nullo modo ſe mittere aut penitus declinare in eorundem presbyterorum & diaconorum conſecrationem. De laicis verò, qui ab eodem Conſtantino presbyteri & diaconi conſecrati ſunt, ita promulgatum eſt, vt in religioſo habitu cunctis diebus eorum vitæ ſuæ in propriis domibus vel vbi fuiſſent, permanere deberent. Huiuſmodi verò promulgatis ſententijs: illicò Epiſcopi illi, qui ab eodem Conſtantino ordinati ſunt, reuertentes iuxta eiuſdem Pontificis ſententiam in priſtina honoris gradu, electi denuò à clero & plebe cum ſolito decreto ad Sedem Apoſtolicam properantes, ab eodem ſanctiſsimo Papa * conſecrati ſunt. Nam presbyteri & diacones illi vſque ad mortem ipſius Pontificis ſic remanentes numquàm ſunt ab eo * conſecrati. Ita enim in eodem Concilio ſtatutum eſt, vt omnia quæ idem Conſtantinus in Eccleſiaſticis ſacramentis ac diuino cultu egit, iterari debuiſſent, præter ſacrum baptiſma ac ſanctum chriſma.* At quod ad Epiſcopos ſpectat, ne eos exiſtimes iterum conſecratos, ſed accepiſſe dumtaxat, more maiorum, benedictionis myſterium, quod auctor nominat benedictionis ſacramentū, ritus illos ſolemnes adhiberi ſolitos

EPISCOPORVM ELECTIO ITERATA.

* cōciliati
* cōciliati

in reconciliatione ſchiſmatici vel hæretici. pergit autem Anaſtaſius:

VII. CVLTVS SS. IMAGINVM RVRSVS PROBATVS.

Poſt hæc verò omnia promulgata, continuò & diuerſa ſanctorum Patrum teſtimonia de ſacris imaginibus Domini noſtri Ieſu Chriſti, ſanctæq; & glorioſæ eius Genitricis ſemper virginis Mariæ Dominæ noſtræ, & beatorum Apoſtolorum, omniumq; ſanctorum Prophetarum, Martyrum ſeu Confeſſorum in eodem ſunt allata Concilium, & ſubtilius multum perindagantes ſtatuere, magno honoris affectu ab omnibus Chriſtianis ipſas eſſe venerandas imagines, ſicuti ab omnibus prædeceſſoribus huius Apoſtolicæ Sedis & cunctis venerabilibus Patribus vſque hactenus de earum honoris obſeruantia effectum & cunctis ad memoriam compunctionis eſt traditum: condemnantes & anathematizantes execrabilem illam Synodum, quæ in Græciæ partibus nuper facta eſt pro diſperdendis ipſis ſacris imaginibus.* hæc de his, quæ ad cultum ſacrarum imaginum, in Synodo geſtis Anaſtaſius habet.

DAMNATA STEPHANO DVS HÆRETICORVM.

Sed non ignorandum, reperiri in tractatione illa Hadriani Papæ ad Carolum Magnum de imaginibus fragmenta quædam huius Concilij de his quæ ſpectant ad ſacrarum cultum imaginum: quæ hic tibi reddenda putauimus. atque primum illud, quo ait: *Præſens Concilium ſub Stephano ex ſacris dictis patrum* (vt ait *a*) *Franciæ atq; Italiæ, in hocq; probatum cultum ſanctarum imaginum.* Et inferiùs: *Ne aliquis propter adorationem, quæ à prædeceſſore hoc noſtro ſanctiſſimo Præſulibus promulgata eſt, ablatrare præſumat, ſicut ipſi ſacratam adorationem docuiſſe, quidem prædeceſſor noſter ſanctus Gregorius Doctor Papa in ſua epiſtola, quam in præfato Concilio domini Stephani Papæ Heraclius Epiſcopus prouinciæ Galliarum ciuitatis protulit, vbi inter cætera Secundinum ſeruum Dei incluſum Galliæ docet, dicens: Scimus, &c.* quæ ſequuntur recitata ſuo loco epiſtolæ Gregorij Papæ ad Secundinum. ſequenti verò capite ſic:

a Hadria. Pap. de imagin. ad Carol. c. [illegible] lib. 6.

VIII. *Hoc teſtimonium ſancti Ambroſij videlicet, quo meminit de cultu Apoſtolorum per viſum oſtenſo & cognito ex pictura, à Sergio ſanctiſſimo quondam Archiepiſcopo Eccleſiæ Rauennatis per Ioannem diaconum ſuum in præfato Concilio ſanctæ recordationis domini Stephani prædeceſſoris mei pro ſacrarum imaginum veneratione oblatum eſt, &c.* Rurſus idem Hadrianus in eadem ſcriptione hæc de eadem ſub Stephano Papa Synodo habet: *Prædeceſſor noſter ſanctæ recordationis dominus Stephanus quondam ſanctiſſimus Papa in ſuprà dicto Concilio præſidens inter plurima veridica teſtimonia per ſemetipſum aſſerens docuit: Sed nec illud eſt prætereundum, quod relatione fidelium de partibus Orientis addiſcentes ſæpe cognouimus (in quibus licet Euangelium ſileat, tamen nequaquam in omnibus incredibile fidei meritum,) & hoc affirmante de ipſo Euangeliſta: b Multa quidem & alia ſigna fecit Ieſus, quæ non ſunt ſcripta in libro hoc, denique fertur ab aſſertoribus, quod Redemptor humani generis appropinquante die paſſionis, cuidam Regi Edeſſæ ciuitatis deſideranti corporaliter illum cernere, & vt perſecutiones Iudæorum fugeret, ad illum commeare, vt auditis miraculorum opinionibus & ſanitatum curationes illi & populo ſuo impertiret: reſpondiſſet: Quòd ſi ſpeciem meam corporaliter cernere cupis, en tibi vultus mei ſpeciem transformatam in linteo dirigo, per quam & deſiderij tui feruorem refrigeres, & quod de me audiſti, impoſſibile nequaquam fieri exiſtimes. poſtquam autem compleuero ea quæ de me ſcripta ſunt, dirigam tibi vnum de diſcipulis meis, qui tibi & populo tuo ſanitates impertiat, & ad ſublimitatem fidei vos perducat, &c.* eandem de Abagaro mentionem habitam eſſe etiam in eadē Synodo ex litteris Theodori Patriarchæ Hieroſolymorum ad Romanum Pontificem, idem inferiùs tradit. ex qua hæc recitata inter alia docet:

HADRIANI PP. TESTIMONIA DE SYNODO SVB STEPHANO.

b Ioan. 20.

IX. *Reſtat mihi tempus tractandi de Abagaro Edeſſeno, & alia aut ſimilia ſanctorum Patrum, quæ & vos melius cognoſcitis. Perſeuera ſanctiſſime frater, perſeuera in eadem bona fide, corroboratus ſuper petram fidei. ſicut Dei ſogma vox effata eſt Apoſtolum Petrum: c Tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificabo Eccleſiam meam, & portæ inferi non præualebunt aduerſus eam. Verè non præualebunt ei in ſæculum ſæculi. Cognitum facimus tibi ſanctiſſime domine, quod ego humilis Theodorus Patriarcha Hieroſolymorum & hi qui nobiſcum ſunt, Coſmas Patriarcha Alexandriæ & Theodorus Patriarcha Antiochiæ id ipſum intelligimus & credimus, ſicut & veſtra ſanctitas patet.* iſta in hac Synodo recitata ſunt teſtimonia trium Patriarcharum Orientis litteris Theodori ſubſcriptorum, quo eſſet eorum recta fides & receptus antiquitus traditus cultus ſanctarum imaginum.

c Matt. 16.

X. Porrò epiſtola Theodori & collegarum Patriarcharum Synodalis fuit, ſed non ad hunc Stephanum Papam ſcripta, ſed (vt dictum eſt) ad prædeceſſorem eius Paulum Papam, de quo ita idem Pontifex Hadrianus: *Ipſi Theodorus Patriarcha Hieroſolymorum cum cæteris præcipuis Patriarchis, videlicet Coſma Alexandrino, & Theodoro Antiocheno, dudum prædeceſſori noſtro ſanctæ recordationis quondam Paulo Papæ miſerunt propriam eorum rectæ fidei Synodicam, in qua & de ſacratiſſimis imaginibus ſubtiliter narratione, qualiter nobis noſtræ Fidei Catholicæ & Apoſtolicæ vniuerſalis Romanæ Eccleſiæ ipſi vel cæteri Orientales Orthodoxi Epiſcopi, & Chriſtiani populus ſentiunt, & venerationem ſanctarum imaginum venerantes feruenti mentis affectu feruentes in Fide conſiſtunt [illegible].*

Quam Synodicam in Latina interpretatam eloquia prædeceſſor noſter ſanctiſſimus dominus Stephanus Papa in ſuo Concilio ipſe pro ſacris imaginibus, & vnà cum diuerſis Epiſcopis ex partibus Franciæ ſeu Italiæ fecit, ſuſcipientes & relegentes ſuſcepimus ſcriptam de diuerſis ſanctorum Patrum teſtimoniis, quam de Symbolo Fidei, vbi ſatis ſunt docentes: Qui alium terminum Fidei, ſiue Symbolum, aut doctrinam habet, præter quod tradita eſt à ſanctis magnis & vniuerſalibus ſex Synodis, & confirmata eſt ab his ſanctis Patribus, qui in eis conuenerunt, & non abnegat imaginem ſiue figuram Domini noſtri Ieſu Chriſti, neque humanitatem eius conſiteretur ſic vt eſt deſcribilis, & in eius circumſcriptione humanam: talem impium anathematizamus, & alienum eſſe deputamus Catholicæ & Apoſtolicæ Eccleſiæ, &c. hæc ex decretis Synodi ſub Stephano Pontifice tribus quibuſque inuenire potuimus. Sed quæ de ipſius promulgatione poſt hæc omnia ſunt ſubſequuta, Anaſtaſius pergit hic deſcribere:

XI. *Expletis verò omnibus quæ in eodem Concilio promulgata erant, tunc idem beatiſſimus Pontifex aggregans vniuerſos ſacerdotes atq; clerum, & cunctum populum, profecti ſunt ad beatum Petrum principem Apoſtolorum cum hymnis & canticis ſpiritualibus, nudis pedibus incedentes. Illicq; in ambonem aſcendens Leontius Scriniarius, cuncta quæ in eodem peracta ſunt Concilio eminenti voce legit populo. ſed & tres Epiſcopi, id eſt, Georgius Eboradunenſis, Euſtratius Albanenſis, & Theodoſius Tiburtinus, in eiuſdem præfatæ Eccleſiæ ambonem aſcendentes anathemate obligationem protulere, ſi quiſquam præſumat quoquo tempore diſrumpere quam de omnibus, quæ in eodem Concilio ſtatuta ſunt.*

Hæc ſunt quæ ad dictum Concilium Romæ ſub Stephano Papa habitū ſpectare, videri poſſunt. Ex quibus audis, quæ pro ſacris imaginibus ſtatuta ſunt aduerſus pſeudoſynodum Conſtantinopolitanam: planè intelligere potes, quid de ijſdem in Concilio Gallicano haud pridem fit decretum; ſiquidem huic Synodo (vt dictum eſt) duodecim Gallicani Epiſcopi delecti ex omnibus doctrinā inſignes interfuere conſentiendo illis; qui haud contraria quæ in Gallia ſtatuiſſent, abſque præuia omnis nota, & ſuorum contemptu ſenſiſſe, atque conſenſiſſe ſententia, exiſtimari poteſt, cum nihil diuerſum ab his traditum inueniatur. Cum verò quæ Gallicanæ Eccleſiæ de ſacrarum imaginum cultu eſſet aſſertio, eadem per duodecim hos Epiſcopos Romæ coram plena Synodo innotuerit, & vna cognita omnium eſſe ſententia, admonuit idem Stephanus Papa ſuis litteris ſignificans Conſtantino Copronymo Imperatori ea quæ pro ſacrarum imaginum cultu Romæ ſtatuta eſſent; & admoneret eum vt ab errore deſiſteret. Teſtatur id quidē Hadrianus eius ſucceſſor in epiſtola ſua recitata in Actione ſecunda Nicæni Concilij poſterioris.

XII. Rurſum verò fuit in hoc Concilio, ſiue ſeorſum, aliud ab eodem Pontifice ſtatutum reperitur apud eundem Bibliothecarium: *Vt omni Dominico die à ſeptem Epiſcopis Cardinalibus hebdomadarijs, qui in Eccleſia Saluatoris obſeruant, miſſarum ſolemnia ſuper altare beati Petri celebrarentur, & Gloria in excelſis Deo diceretur.* hæc ibi. Hic quia primus mentio de ſeptē Epiſcopis Cardinalibus reperitur, illud [illegible]

qui proximos Vrbi habentes Epiſcopatus, aſsiſterent Pōtifici, eidem ſanctæ Romanæ Eccleſiæ annexi cardini. de quibus inferius ſæpe dicendum.

CAVSA SERGII ARCHIEP. RAVENNATIS. Quod verò ad Sergium Archiepiſcopum Rauennatem pertinet, quem in ſui excuſationem ex laico proſilijſſe ad Epiſcopatum, Conſtantinus, Pſeudopapa citauit; ita quidem eius cauſā in iudicio Apoſtolicæ Sedis diu tractata eſt: Accuſatus nimirum quòd cùm vxorem haberet, Archiepiſcopatum Rauennatis Eccleſię auſus eſſet inuadere. huius rei gratia à Paulo Pontifice cùm iuſſus fuiſſet Romā venire & cauſam dicere: ibi manſit vſq; ad obitum ipſius Pauli, & ſub Stephano vſq; in præſentem annum, quo ex hac vita decedente ad diuinum examen delatus eſt. Sed ſunt qui tradant, hunc à ſuis aduerſarijs fuiſſe calumnijs exagitatum, & in hoc Romano Concilio abſolutum, innocentemq; probatum, in ſuam Eccleſiam reſtitutum, & ſancto fine vitæ terminum clauſiſſe octauo Kalend. Septembris. ita ex antiquioribus eius Eccleſiæ monumentis [a] Rubeus in lucem prodidit, eumq; S. Nicolai Mirenſis Epiſcopi fuiſſe ſtudioſiſſimum, quem & conſueuiſſe præ cęteris frequentare precibus atq; votis, quo ab oppreſsione calūniantium eriperetur, vtpote qui ſciret tres aulicos ipſum implorantes, abſentem licèt ſentiſſe ope præſentem.

a Rub. hiſt. Rauen. l. 5.

XIII. [illegible] Quomodo verò acciderit, vt eadē Eccleſia Rauennas grauius turbaretur, iam dicendum erit: Accidit namq;, vt cùm ab hac celebrata hoc anno Synodo Romæ menſe Aprilis, elapſis menſibus aliquot, idem Sergius Rauennas Epiſcopus moreretur, & Longobardorum potētiā Michael eiuſdem Eccleſiæ Scriniarius intruderetur: ad eum dimouendū eidem Pontifici Stephano fuerit plurimum laborādum hoc & ſequēti anno; ampliùs enim anni circulo idem intruſus fultus pręſidio Longobardorū ſedit, adeò vt Frācorum Regum Legati adhibendi fuerint ab ipſo Pōtifice, vt expelli poſſet intruſus, & legitimus Archiepiſcopus cōſecrari Leo Archidiaconus legitimè electus ab eis. Porrò cuncta hæc quomodo ſe habuerint, ab auctore eiuſdem tēporis ſcripta, ab Anaſtaſio verò deſcripta ſic accipe:

[illegible] *Hu verò peractis Synodalibus geſtis, contigit poſt aliquantum temporis de hac migraſſe Sergium Archiepiſcopum ciuitatis Rauennatium: & continuò ſurgens Michael Scriniarius ipſius Eccleſiæ, qui nullo ſacerdotali fungebatur honore, profectus eſt Ariminum ad Mauritium Ducem Ariminenſem. Et congregans inde nefandiſsimus Mauritius exercitum vnà cum conſilio Deſiderij Longobardorum Regis properauit, & ingreſſus eſt Rauennam, & brachio forti elegit ipſum Michaelem, & in Epiſcopum Rauennatis Eccleſiæ introduxit; & Leonem Archidiaconum, qui electus erat in Archiepiſcopatus ordinem Ariminum deportantes, ibidem arctā cuſtodia mancipatum idem Mauritius detineri fecit. Tunc direxit quantocyus prædictus Michael vnà cum Mauritio & iudicibus Rauennatium ad præfatum beatiſsimum Stephanum Pontificem, promittentes ei copioſa munera, vt ipſum Michaelem Archiepiſcopum conſecrare deberet.*

XIV. *Ipſe verò beatiſsimus Præſul per nullius donationis promiſsionem inclinatus eſt eumdem Michaelem conſecrare, aſſerens nullā ratione hoc fieri poſſe, dum in ſacerdotij honore minimè ipſe prædictus exiſteret Michael. Qui idem Stephanus Pontifex pluribus vicibus obteſtationis & prædicationis litteras atq; Miſſos direxit, vt idem Michael ab iniuſto propoſito recederet: ſed nullo modo Apoſtolicis admonitionibus acquieſcere voluit, dans q; plurima munera Deſiderio Longobardorum Regi, & cymelia, & ornatus ipſius Eccleſiæ cum alijs ſpeciebus, brachio forti per vnius anni curriculū, & eo ampliùs ipſum Eccleſiæ Epiſcopium inuaſum detinuit, denudans atq; in magnam paupertatem eum redigens.*

[illegible] *Sed dum nullo modo firmiſsimam mentis conſtantiam ipſius ſanctiſsimi Pontificis flectere potuiſſent nequiſsimi cōſentanei ipſius Michaelis: dum Miſsi excellentiſsimi Caroli Regis Francorum & Patricij Romanorum præſentialiter adeſſent, dirigens idem beatiſsimus Præſul tam ſuos Miſſos denuò, quàm prædictos Francorum Regum Miſſos, omnes Rauennianos admonendo: ſtatim inſurrexere ſuper ipſum Michaelem, & eum cum opprobrio de ipſo Epiſcopio proiecerunt, quem vinctum huc Romam dirigentes, elegere ſæpe fatum Leonem Archidiaconum ipſius Eccleſiæ Rauennatis in Archiepiſcopatus honorem, & ab eodem ſanctiſsimo Papa Stephano ordinatus, & conſecratus eſt.* hactenus de Rauennatibus turbis, quæ hoc anno cœptæ in ſequentē ſunt propagatæ.

XV. Hoc item anno habēt Francorum Annales Carolum & Carolomannum Francorum Reges rebellantem Hunaldum Aquitaniæ Ducem ſuperatum cepiſſe [b]. Eundemque poſt biennium pœnitentiam ſimulantem dimiſſum Romam quaſi ibi perſeueraturum; ſed non diu poſt fugam arripuiſſe, deſertorem factum, defeciſſe ad Longobardos, vbi non diu poſt lapidibus obrutum malè perijſſe affirmant [c].

b Chron. vetus à Pith. editum in Chron. an. 771.
c Sigebert. in Chron. an. 771.

De rebus Orientalibus nihil prætereà Gręcorum Annales reddunt, niſi ſponſalia Irenes cum Leone filio Conſtantini Imp. eiuſdemq; coronatio facta per Nicetam Patriarcham hoc anno decimoſexto Kalend. Ianuarij.

IESV CHRISTI
Annus 770.

STEPHANI PAP. IV. Annus 3. CONST. COPR. IMP. Annus 30.

I. SEPTINGENTESIMVS ſeptuageſimus Redemptoris numeratur annus, Indictione octauā, quo Romana Eccleſia vexatione Deſiderij Longobardorum Regis dirè fuit exagitata. cùm Chriſtophorus & Sergius, qui aduerſùs laicum hominem in Apoſtolicam cathedram opera Longobardorum intruſum ſtrenuè agentes, Romanā Eccleſiam in priſtinam libertatem vindicauēre: ab eodē Deſiderio per fraudem tenti, luminibus ſunt priuati. Quomodo autem tragica iſta ſe habuerint: ab auctore eius temporis ſcripta, quem recitat Anaſtaſius Bibliothecarius, videamus. Planè accidiſſe perſpicies, tunc omninò collapſū, ac perijſſe penitus regnum Longobardorum, cùm ipſorum Reges in Romanæ Eccleſiæ iura immittere manus temerè præſumpſerunt. Sed videamus quæ rudi ſtylo, ſed veritate micante apud eundem Anaſtaſium habeantur de laboribus aduerſus eundem Regem ab eodem ſancto Pōtifice exantlatis, cùm Romana Eccleſia dirâ perſecutione vexaretur. ait enim:

DESIDERIVS VRBEM DOLOSE INFESTAT.

II. *Sedulò idem beatiſs. Pontifex ſuos Miſſos atq; litteras cōmonitorias dirigere ſtudebat antedicto excellentiſsimo Carolo Francorum Regi, & eius germano Carolomanno itidem Regi, imminentibus namq; & decertātibus in hoc ſæpius nominatis Chriſtophoro Primicerio & Sergio Secundicerio pro exigendis à Deſiderio Rege Longobardorum iuſtitijs* (iuribus ſcilicet) *B. Petri, quæ obdurato corde reddere ſanctæ Dei Eccleſiæ nolebat: inde nimiā furoris indignatione contra præminatos Chriſtophorum & Sergium exardeſcēs Deſiderius, nitebatur eos extinguere atq; delere. Pro quo ſuo ingenio maligno ſimulauit ſe quaſi orationis cauſā ad B. Petrū huc Romam properaturum, vt eos capere potuiſſet. Dirigens ergo munera Paulo Cubiculario cognomento Afiarta, & alijs eius impijs ſequacibus, ſuaſit eis, vt in Apoſtolicam indignationem eos deberet inducere. Eiq; idem Paulus conſentiens, de eorum proditione abſconſe decernebat.*

III. DESIDERIVS IRA INCENSVS IN CHRISTOPHORVM ET SERGIVM. *Dumq; hoc cognouiſſent præfati Chriſtophorus & Sergius, & eundem protervum Deſiderium Regem huc Romam properaturum agnouiſſent: illicò aggregantes multitudinem populi Tuſciæ & Campaniæ ſeu Ducatus Peruſini, viriliter cum eadem populi congregatione eidem Deſiderio Regi parauēre ſe ad reſiſtendū. Quin etiam portas huius Romanæ Vrbis claudentes, & alias ex eis fabricauerunt, & ita armati omnes exiſtebāt ad defenſionem propriæ ciuitatis. Et dum hæc agerentur, ſubitò cum noxia* (peruenit ſcilicet) *ad B. Petrum antedictus Deſiderius Rex cum ſuo Longobardorum exercitu* (erat namq; extra Vrbis muros ipſa baſilica Vaticana principis Apoſtolorū) *& cōtinuò direxit Miſſos ſuos præfato Pōtifici, deprecās vt ad eū regredi deberet: quod & factū eſt.*

MOLITIONES PAVLI CONTRA CHRISTOPHORVM ET SERGIVM. *Dum verò coram eo præſentatus fuiſſet, pariterq; pro iuſtitijs beati Petri loquutus eſſet: rurſum ipſe beatiſsimus Pontifex reuerſus, ingreſſus eſt in ciuitatem. Præfatus ſiquidem Paulus, & eius nefandiſsimi ſequaces inito cum prædicto Longobardorum Rege conſilio, nitebantur populum Romanum contra eos ſeducere ad inſurgendum contra prædictos Chriſtophorum atque Sergium, vt eos interficerent. Et cùm hoc eis nuntiatum fuiſſet, aggregantes po-*